

Paikulla periferiaan

HSL eli Helsingin seudun liikenne tuskailee kustannustensa kanssa. Julkinen liikenne kärsi koronasta. Ruuhka-alueen kunnat eivät haluaisi maksaa lisää. Päättäjät pelkäävät, että lisämaksut koituisivat naapurikunnan hyödyksi.

Onkin tavallaan hassua, että joukkoliikenteen kehittäminen jollakin suunnalla nostaa kaikkien kustannuksia. Jos länsimetroa jatketaan Espoosta Kirkkonummelle, myös Kerava ja Tuusula saavat maksaa siitä. Sama nurinkurinen tilanne koskee uutta pikaraitiolinjaa Raide-Jokeria.

HSL nosti lipunhintoja tammikuussa. Halvin kertalippu nousi 2,80 eurosta 3,10 euroon eli kymmenisen prosenttia. Nousu ei tunnu senteissä kummoiselta, mutta sillä oli paljon odotettua suurempi vaikutus lipunmyyntiin. Kalliimmista lipuista huolimatta HSL:n tulot pienenevät. Vasta nyt kesällä lipputulot ovat alkaneet kasvaa.

Hauskana sivujuonteena on ilmennyt, että pummilla matkustavat ovat muodostaneet vertaisyhteisöjä. Jos joku ryhmän jäsenistä jää kiinni, ja hänelle määrätään tarkastusmaksu, se maksetaan yhdessä. Lipuntarkastus on sen verran satunnaista, että näin ryhmän jäsenten matkakustannukset yhteensä jäävät pienemmiksi, kuin jos jokainen ostaisi aina lipun.

Meillä täällä hiljaisemmilla seuduilla paikallisliikenne ei herätä kovin kiivaita tunteita. Koululaisille se on tärkeää mutta ei ilmeisesti niinkään työssä käyville. Sen harvan kerran kun olen körötellyt bussilla, tilaa on ollut vaikka oman leirin pystyttämiseen.

Salossa, toisin kuin Helsingin seudulla, sovelletaan yhtenäistaksaa. Kertalippu maksaa 3,30 euroa ja kännykällä sen saa vielä vähän halvemmalla. Täällä ehtii parhaimmillaan samalla lipulla pistäytyä naapurikylässä pikkuasioilla ja palata vielä takaisin.

Salon Paikku toteuttaa nyt toisena kesänä viiden viikon mittaisen maksuttoman kauden. Sen piti kestää koko koulujen kesäloman ajan, mutta kaupunginjohtaja käytti veto-oikeuttaan, koska pidempään aikaan ei oltu budjetissa varauduttu. Kelpo talouspolitiikkaa!

Viime vuonna vastaavan jakson aikana matkustajien määrä nelinkertaistui. Lipputulojen menetykset olivat noin 25 tuhatta euroa. Se ei ole mikään kova kustannus tuhansille matkustajille koituneesta hyödystä ja ilosta.

Tällaista riemua piti pinttyneenkin ratinvääntäjän lähteä kokeilemaan. Meillä täällä Perniö Cityssä on lyhyt matka bussipysäkille. Pohjoisemmassa Salon haja-asutusalueella etäisyydet ovat ymmärrettävästi pidemmät. Eipä siinä huonojalkainen paljoa keskustan kauppoja ja toria kauemmas tohdi.

Yhtenä torstaipäivänä bussissa oli ihan mukavasti matkustajia, mikä saattoi johtua Salon toripäivästä. Muutama sisään astuva asiakas oli valmistautunut maksamaan. Kasvoille ilmestyi leveä hymy kuskin kertoessa, että nyt ajellaan ilmaiseksi.

Onpa tässä bussikyydissä vielä sellainenkin etu, että voi pistäytyä baarissa parantamassa maailmaa ja ottaa vaikka kahdet.

Isoissa paikoissa maalaispoika joutuu usein ikävään tilanteeseen, kun ei osaa ostaa lippua eikä käyttää mobiiliohjelmia. Kuskit eivät ota rahaa, mutta eivät myöskään estä nousemasta kyytiin. Olen monesti avuttomana pidellyt kädessäni seteliä, jolla tarvittaessa voisi yrittää lepytellä lipuntarkastajaa.

Meillä ei ole tätä tuskaa. Kuljettaja kyllä rahastaa, ja kaikki maksutavat kelpaavat.

pajen.fi